

שיחת השבוע

הרב יוצא לאור על-ידי צעירי-אגודת-חב"ד - המרכז • עורך: מנחם ברוד • יו"ר: הרב יוסף-יצחק אהרונוב

יש חדש

כינוס השלוחים העולמי

ביום רביעי השבוע נפתח בחצר הרבי מליובאוויטש בניו-יורק הכינוס העולמי השנתי של שלוחי הרבי. משתתפים בו יותר מאלפי שלוחים מרחבי העולם, ובהם כארבע-מאות שלוחים מישראל. בכינוס יהיו עשרות מושבים וסדנאות, בכל קשת העניינים הנוגעים לחיי היהדות בקהילות היהודיות ברחבי העולם. השנה יעמוד במרכז הכינוס הזעזוע הגדול שפקד את העולם בעקבות הפיגוע בבית-חב"ד במומביי. לצד מושבים שיעסקו בהגברת הביטחון והבטחת הגנה לבתי-חב"ד, יקבלו עליהם השלוחים החלטות טובות לזכרם של השלוחים במומביי.

גיליון האלף ל'זוחשוזניה'

העלון 'זוחשוזניה', שהוא מהדורה מיוחדת של 'שיחת השבוע' בשפה הרוסית, מגיע השבוע לגיליון האלף. לרגל האירוע הגיליון יוצא-לאור במהדורה צבעונית וחגיגית. אגף העלייה בצעירי-חב"ד מודיע כי לרגל גיליון האלף תינתן הנחה של 25% למי שיירשם כמנוי על הגיליון. רעיון למתנה לידידיכם ולמכריכם הדוברים רוסית. טל' 03-9607588 (שלוחה 130. למענה בשפה הרוסית שלווחה 133).

רמב"ם חדש

מפעל משנה תורה, לשחזור הנוסח המקורי של ספר הרמב"ם ולביאורו, הוציא-לאור בימים האלה מהדורה חדשה של ספר זמנים. יוזם המפעל, ר' יוחאי מקבילי, זכה על כך בפרס אגרסט לספרות תורנית. הספר הופיע גם במהדורת כיס, בכריכה רכה, המאפשרת לשאתה בכיס וללמוד בה בכל עת. טל' 077-4167003.

זמני השבוע

ניו-יורק	דטרויט	מיאמי	לוס-אנג'לס
4:22	4:55	5:15	4:33
5:22	5:56	6:08	5:29

המו"ל: יום שלישי, 12 בצהריים, 15 דקות ו-9 חלקים
ראש-חודש כסלו: ביום השלישי וביום הרביעי

כתובת המערכת: ת"ד 14 כפר-חב"ד 60840

טל' 072-2770100 • פקס 03-9606169

www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il

אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

החושך נועד להגביר אור

יש בני-אדם שחיהם מסתיימים עם פטירתם, ויש מי שדווקא אחרי פטירתם מתברר מה חוללו ועד כמה הם מוסיפים להשפיע על העולם. שנה לפיגוע בבית-חב"ד במומביי

מאות נקודות חדשות בארץ ובעולם הוארו באור של אמונה ואהבת-ישראל. רבים מאותם זוגות צעירים העידו שדווקא האירוע הנורא במומביי העניק להם את הדחיפה לקפוץ למים, בלי להירתע מהקשיים הרבים.

חסידות חב"ד הבהירה כבר באותם ימים כואבים כי הטרור לא ירתיע אותה מפעול להפצת האור והקדושה. התשובה לחושך היא תוספת אור, והתגובה על הרוע היא הגברת הטובה. הכאב נהפך לכוח מניע להעצמת מפעל השליחות, להרחבתו ולהכפלתו. וזה בדיוק מה שקרה בשנה האחרונה, והתנופה גוברת והולכת.

חיבור סמלי

זו הדרך הסלולה שביסס הרבי מליובאוויטש כל שנות הנהגתו. הוא חינך ולימד כי החושך אינו יכול לנצח את האור, וכי מעט אור דוחה הרבה חושך. כל מכשול והפרעה אינם אלא אתגר שנועד להפיק מן האדם כוחות מיוחדים ולעורר אותו לפעול במשנה מרץ ועוצמה. כל קושי אינו אלא ניסיון, שמטרתו הפנימית להביא התעלות והתחזקות, בבחינת נס להתנוסס.

השילוב הזה יבוא לידי ביטוי בערב המיוחד שיהיה א"ה בשבוע הבא בכפר-חב"ד, בדיוק במקום שממנו יצא מסע ההלוויה של הקדושים, ברחבת בית אגודת חסידי חב"ד. זו הייתה בקשת המשפחה, שדווקא המקום שהיה בשנה שעברה זירת בכי ומספד, יהיה השנה מנוף של התחזקות והתעצמות. כמה סמלי, שבדיוק במוצאי יום-השנה לעקדת ההורים, ימלאו שלוש שנים לבנם יקירם, אוד מוצל מאש, מושי, יבדל לחיים טובים וארוכים, ויתחיל חינוכו לעול תורה ומצוות בטקס ה'תספורת' המסורתי והנחת פאות הראש.

זו דרכו של העם היהודי, שדווקא מתוך הכאב והצער באה הצמיחה הגדולה ביותר. וכך מאמינים אנו באמונה שלמה, כי דווקא מתוך הגלות הארוכה והמרה תצמח בקרוב ממש הגאולה האמיתית והשלמה על-ידי משיח-צדקנו.

ב שבוע הבא תימלא שנה לפיגוע הרצחני בבית-חב"ד במומביי, שהסעיר בשעתו את העולם כולו. זו הייתה שנה כואבת מאוד למשפחותיהם של ששת הקרבנות - הולצברג, טייטלבאום, קרומן, אורפז, ושוורצבלט-רבינוביץ' הי"ד - אך מתוך הכאב והאובדן הנורא גם מתנשא לפיד גדול של אמונה ועוצמה.

שמה של פרשת השבוע מבטא את הניגודיות הזאת. הפרשה מספרת על פטירתה וקבורתה של שרה אימנו, ובכל-זאת היא נקראת חיי-שרה. כי דווקא אחרי פטירתה של שרה אנחנו רואים את מלוא משמעותם של חיייה. יש בני-אדם שחיהם מסתיימים עם פטירתם, ויש מי שדווקא אחרי פטירתם מתברר מה חוללו ועד כמה הם מוסיפים להשפיע על העולם.

חיים בלבבות

שלוחי חב"ד במומביי, הרב גבריאל ורעייתו רבקה הולצברג הי"ד, נמנים עם הסוג השני. גם בחייהם הם עסקו ביצירת חיים, בהחייאת סביבתם ובהחדרת רוח-חיים יהודית בלב כל מי שבא איתם במגע. אלפים שזכו להתארח בבית-חב"ד, שהקימו השלוחים בעשר אצבעותיהם, מספרים על הכוח והעידוד שקיבלו שם. הרב גבי ורעייתו שפעו אהבה, אמונה, שמחה ואופטימיות אין-סופית.

אבל דווקא לאחר פטירתם הטרגית הם חיים שבעתיים. הם חיים בליבם של אלפי יהודים, שהפכו את האירוע הנורא לכוח מניע. אין-ספור יהודים קיבלו עליהם החלטות טובות בעקבות הזעזוע שחשו באותם ימים קשים. רבים רואים בהם דמויות מופת של אהבת-ישראל טהורה, והם מנסים ללכת בדרכם. במקומות רבים בעולם הוקמו מוסדות או נעשו יוזמות לזכרם ולעילוי-נשמתם. החיים האמיתיים שלהם מוסיפים אפוא להתקיים ולהוליד חיים חדשים.

במשך השנה הזאת הצטרפו למעגל השליחות מאות זוגות צעירים חדשים. לא רק בית-חב"ד במומביי אויש מחדש, בזוג צעיר שיצא להמשיך את אשר התחילו בני-הזוג הולצברג.

העליונות החבויה של הגוף

האבות ראו את האמת

הדבר נובע מכך שדווקא המציאות הגשמית היא התכלית שבעבורה ברא הקב"ה את העולם כולו. רצונו של הקב"ה שתהיה לו 'דירה בתחתונים' – שהוא עצמו ישכון בתוך המציאות התחתונה ביותר, העולם הזה הגשמי. במציאות הגשמית טמונה אפוא האמת האלוקית העליונה ביותר, ולכן כל המצוות צריכות להתקיים על-ידי הגוף הגשמי דווקא.

אלא שמעלתו המופלאה של הגוף אינה גלויה בזמן הזה, ולהפך, הגוף הגשמי נתפס כהפרעה לעבודת ה'. הדבר נובע מכך שבזמן הזה יש העלם והסתר והדברים אינם נראים לעינינו כפי שהם לאמיתתם. אך האבות, שזכו לראות את פנימיות הדברים כפי שתהיה לעתיד לבוא, ראו את מעלתו הגדולה של הגוף, ולכן אמר הקב"ה לאברהם לשמוע בקול שרה, ובכך באה לידי ביטוי מעלתו המיוחדת של הגוף הגשמי.

(תורת מנחם כרך ב, עמ' 87)

הלוא הנשמה משתוקקת לאלוקות ולקדושה, ואילו הגוף מתאוה לדברים גשמיים וחומריים. הנשמה נדרשת להתגבר על תאוות הגוף ולשלוט במאווייו. איך ייתכן אפוא שהקב"ה מצווה את אברהם, המסמל את הנשמה, לשמוע בקול שרה, המסמלת את הגוף?

הגוף ייתן כוח לנשמה

התשובה טמונה בדברי חז"ל שהאבות "הטעימן הקב"ה בעולם הזה מעין העולם הבא". כלומר, אצל האבות האירה האמת הפנימית של הדברים, שכיום היא מוסתרת וחבויה ורק לעתיד לבוא תתגלה.

כיום הגוף מעלים ומסתיר את האמת האלוקית, והנשמה צריכה להילחם בו, להתגבר עליו ולכפות עליו למלא את רצון הנשמה. אבל לעתיד לבוא הגוף הגשמי עצמו ישקף את האמת האלוקית, ובעוצמה רבה לאין-ערוך מגילוי האלוקות שעל-ידי הנשמה, עד שנאמר שלעתיד לבוא הנשמה תהיה "ניזונת מן הגוף", היינו שהיא תקבל כוחות רוחניים דווקא מהגוף הגשמי.

יתת שרה אימנו מתוארת בתורה בפסוק: "ותמת שרה בקריית-ארבע היא חברון, ויבוא אברהם לספוד לשרה ולבכותה". על הפסוק הזה הזוהר אומר, ששרה רומזת לגוף, ואברהם – לנשמה.

וכך הזוהר מפרש את הפסוק: "ותמת שרה" – זה הגוף. "בקריית-ארבע" – אלה ארבעת היסודות המרכיבים את הגוף. "היא חברון" – חברון מלשון חיבור, שכן אותם יסודות היו מחוברים בעוד הגוף חי. ואז, לאחר שהגוף מת, עדיין הנשמה חשה קשר אליו והיא מבכה אותו. "ויבוא אברהם" – זו הנשמה, "לספוד לשרה" – הנשמה סופדת ובוכה על הגוף.

הנשמה והגוף

הפירוש הזה, שאברהם מסמל את הנשמה ושרה את הגוף, אמור להתאים גם לפסוקים אחרים בתורה, שבהם מדובר על אברהם ושרה. אם-כן, איך עלינו לפרש את מה שאמר הקב"ה לאברהם: "כל אשר תאמר אליך שרה – שמע בקולה"? וכי הנשמה ('אברהם') אמורה לציית לכל מה שדורש הגוף ('שרה')?

מן המעיין עקדת יצחק | מאת הרב אליעזר ברוד

אמת השבוע

דיבורים מיותרים

גביר אחד שיגר שדכן אל רב מכובד והציע את בתו בעבור בנו של הרב. בירר הרב על הגביר ועל בתו והשידוך מצא חן בעיניו. הוא ובנו עלו על מרכבתו של הגביר ויצאו אל עירו, לפגוש את המשפחה ואת המועמדת.

בדרכם עצרו בפונדק־דרכים, ובשיחה שנקשרה עם יושבי הפונדק, סיפר הרב על מטרת נסיעתו. הללו, שהתברר כי הם הולכי רכיל, החלו לדבר באוזני הרב בגנות העשיר ומשפחתו.

הרב קם ממקומו והורה לעגלון לצאת מיד לדרך ולנסוע בלי תחנונות־ביניים. הוא הוסיף ואמר, כי עכשיו הבין מדוע נזקק אליעזר עבד אברהם לנס קפיצת הדרך של "היום יצאתי והיום באתי". לו היה נוסע בדרך הרגילה ועוצר בפונדק־דרכים, היה שומע לשון־הרע על רבקה וספק אם השידוך היה יוצא אל הפועל...

מיתת שרה והעקדה

נסמכה מיתת שרה לעקדת יצחק, לפי שעל-ידי בשורת העקדה, שנודמן בנה לשחיטה וכמעט שלא נשחט – פרחו נשמתה ממנה ומתה.

(רש"י)

הקרבה של אב

הניסיון וזכות העקדה נקראים על שמו של אברהם, אף-על-פי שיצחק נועד להיות הקרבן עצמו. משום שגדול ניסיונו וסבלו של אב המוליך את בנו לעקדה מניסיונו וסבלו של הפושט צווארו לשחיטה.

(טורת הקודש)

לא הרהר

ניסיון העקדה מיוחס לאברהם ולא ליצחק, משום שעיקר ניסיון העקדה לא היה בעצם הנכונות למסירות־נפש, כי לאבותינו הקדושים, שהיו מרכבה לה', אין זה דבר גדול; הניסיון היה בזה שאברהם לא הרהר אחר דבריו של הקב"ה, שאמר לו "כי ביצחק יקרא לך זרע". אך ליצחק לא הובטח מאומה, ולכן לא נחשב הדבר ניסיון לגביו.

(דרך מצוותיך)

ניסיון הזריזות

החידוש בניסיון העקדה היה לא בעצם העמידה בניסיון, אלא בזה שאברהם אבינו עשה זאת בזריזות נפלאה, להראות שמחתו וחפצו למלאות רצון קונו ולעשות נחת רוח ליוצרו.

(תניא)

מתוך אהבת הבן

הקב"ה אמר לאברהם: "קח נא את בנך את יחידך אשר אהבת" (בראשית כב,ב). הדגש הוא שיעשה זאת בעודו אוהב את בנו. שלא יבטל אהבת הבן בגלל אהבת ה', ושלא יקיים את ציווי ה' מתוך אכזריות וקשיחות־לב לבנו יחידו, אלא עם כל האהבה לבנו יביאו לעקדה.

(חידושי הרי"ם)

אהבת ניגודים

התורה מדגישה: "אשר אהבת, את יצחק". אדם מתענג דווקא מדברים שהם הפך טבעו. לכן בעת תוקף החום הנפש העייפה רוצה לשתות מים קרים דווקא, ומי שקר לו ביותר רוצה מים חמים דווקא. לכן אברהם, שמידתו הייתה חסד ואהבה, אהב את יצחק, שמידתו גבורה ויראה.

(אור התורה)

תפילה שנוענתה

זה סיפור מעורר השתאות על השגחה פרטית מופלאה, שכמותה זוכים לראות שליחי חב"ד ברחבי תבל. את הסיפור הזה מספר הרב שלמה וילהלם, שליח הרבי בעיר ז'יטומיר שבאוקראינה.

תחילתו של הסיפור בשנת תש"ס. הרב וילהלם מבקר בלונדון הרגל שמחה. אשתו של אחד ממכריו פונה אליו בבקשה – להתחקות על שורשי משפחתה בכפר נידח, וְצ'רְיִיֶּשָׁה שמו. בשובו של הרב וילהלם לאוקראינה, יצא עם עוזרו המסור, מוויטקי הקהילה, הרב הירש שרייבמן, אל הכפר הזה, שבקושי ידע על קיומו. הוא מצא כי הכפר שוכן במרחק כמה עשרות קילומטרים מברדיצ'ב, סמוך לעיירה רוז'ין. בבואו לכפר חיפש את בית הקברות היהודי, ושם אכן גילה את שמות קרוביה של האישה ותיעדם, כפי שביקשה.

כשסיימו את עבודת התייעוד אמר הרב וילהלם לעוזרו, שאם כבר הגיעו לכפר, עליהם לחפש יהודים. הם פגשו כפרי זקן ושאלו אם יש במקום יהודים. לשמחתם נענה הזקן כי יש בכפר אישה יהודייה, זקנה מאוד, ומסר להם את כתובתה.

כשנכנסו הרב וילהלם ועוזרו לחצר הבית, מצאו שם גבר ואישה צעירים, ועמם תינוקות. הם התחילו לשוחח והתברר כי הם אח ואחות, נכדיה של הסבתא השוכבת חולה בתוך הבית, והילדה היא בתה של האחות. השניים אמרו כי ככל הנראה אלה שעותיה האחרונות של הסבתא.

ביראת כבוד הכניסוהו הנכדים פנימה. הסבתא שכבה במיטתה מעורפלת למדי, אולם מיד כשהחל הרב לדבר אליה ביידיש והיא זיהתה כי הוא רב יהודי, החלה לענות לו בהתרגשות. כל אותה עת עמדו הנכדים נדהמים למראה עיניהם, בעוד הרב מעורר בה זיכרונות על מושגים יהודיים בסיסיים, והיא נענית לו בשמחה. בסיום הביקור השאיר להם הרב חומר לקריאה בענייני יהדות.

עוד באותו ערב התקשר עוזר הרב אל הנכדים, ושמע כי הסבתא נפטרה זמן קצר לאחר שניגבו. הוא רתם מיד את כל הנוגעים בדבר, ודאג שיקברו אותה כדת וכדין בבית העלמין היהודי.

עברו שש שנים. השנה היא תשס"ו. בבית ספר חב"ד ב'זיטומיר נערך ערב נשים בנושא התפילה. המרצה, הגב'

רבקה נימיו, ממשפחות השלוחים במקום, הרצתה בנושא, ולאחר מכן שאלה אם יש למישהי מהנוכחות סיפור על תפילה שנתקבלה. לרגע השתררה שתיקה, ואז, בהססנות מה, קמה אחת האימהות. היא הציגה את עצמה בשמה, נטליה פוגורוי, אם לילדה חדשה בכיתות הצעירות,

והתחילה לספר: אחי ואני גדלנו בכפר וְצ'רְיִיֶּשָׁה, שבו התגוררה סבתא. אימנו נפטרה בהיותה צעירה, ואנו התחננו על ברכיה של הסבתא. בכפר כמעט לא היו יהודים, ומהסבתא לא שמענו אף מילה על יהדות. אנו עצמנו בקושי ידענו דבר על זהותנו היהודית, וודאי שלא היה לנו

לומדים גאולה | מאת מנחם ברוד

חיי נצח

הבנת מושגי הגאולה אנו נדרשים להתנתק מעולם המושגים המוכר לנו. המוות, למשל, הוא חלק בלתי-נפרד מהמציאות הנוכחית, עד שקשה להעלות על הדעת אפשרות אחרת. כל אדם וכל יצור – סופו שהוא מסיים את חייו ומת. והנה אומרים לנו שבימות המשיח הדברים ישתנו והמוות יועבר מן העולם. ובמילים אחרות, בני האדם יחיו חיי נצח.

כך נאמר במפרש בניבא (ישעיה כה,ח): "בילע המוות לנצח ומחה ה' אלוקים דמעה מעל כל פנים". כך נאמר גם במדרשים רבים. למשל: "בעולם הזה, על-ידי יצר-הרע השנים מתקצרות, אבל לעתיד-לבוא – בילע המוות לנצח" (תנחומא סוף פרשת יתרו). מדברי חז"ל ברור לגמרי שעם ישראל המוות יתבטל, ויש מחלוקת בדבר הפסקת המוות גם אצל הגויים: "אמר ר' חנינה, אין מיתה לעתיד-לבוא אלא באומות-העולם בלבד. ר' יהושע בן-לוי אמר, לא בישראל ולא באומות-העולם" (בראשית רבה כו,ב); ילקוט שמעוני ישעיה רמז תכח. הבחנה זו, בין ישראל לאומות-העולם, מופיעה גם בגמרא, בדברי עולא, סנהדרין צא,ב. גם בתנא דבי אליהו, פרק הא, משמע כך: "כשיגיע ימות בן-דוד ויתבטל מלאך המוות בעולם הזה מן ישראל, יהיו כל הגויים אומרים: אשרי העם שככה לו".

מחלוקת והכרעה

עם זה, הרמב"ם (פירוש המשניות סנהדרין פרק י) סבור שגם בימות המשיח יהיה מוות, ושכסופו של דבר ימותו אפילו מי שיקומו בתחיית המתים. לדעתו, אפילו המשיח עצמו ימות, כדבריו: "המשיח ימות, וימלוך בנו תחתיו ובן-בנו". אולם אף-על-פי שבענין סדר הגאולה מקובלים עלינו דבריו של הרמב"ם, מכיוון שאין איש חולק עליהם, הרי בנושא המוות קמו חולקים רבים על הרמב"ם וההכרעה כדבריהם.

נגד הרמב"ם התייצבו הראב"ד, הרמב"ן, המחזיקים בתורת הקבלה, ועוד. הרמב"ן (שער הגמול בסופו) כותב בתרעומת: "גזור הרב ז"ל מיתה על המשיח ועל דורו!". בספר 'עבודת הקודש' (למקובל רבי מאיר בן-גבאי, חלק ב, תחילת פרק מב) נאמר: "הרמב"ם ז"ל שפט משפט מוות על בני תחיית המתים ועל המשיח ודורו".

הרמב"ן מסביר במקום אחר (ויכוח הרמב"ן ס' לט), שכל עניין המוות נתחדש בעטיו של חטא עץ-הדעת, ו"כולם מודים שחטאו ועונשו של אדם הראשון יתבטל לימות המשיח. אם-כן, אחר שיבוא המשיח יהיה (המוות) בטל מכולנו, אבל במשיח עצמו בטל הוא לגמרי". לראיה הרמב"ן מביא את הפסוק המדבר על המשיח: "חיים שאל ממך, נתת לו אורך ימים עולם ועד".

עצם החיות

גדולי הקבלה והחסידות הכריעו כדעת הרמב"ן, שהמוות ייעלם מן העולם לעתיד-לבוא, ושעולם התחייה הוא המצב האחרון והשלם ביותר של הבריאה. הרבי מליובאוויטש קושר את החיים הנצחיים לעתיד-לבוא עם גילוי ה'יחידה', עצם החיות, על-ידי משיח-צדקנו: "עכשיו, שנמשך בעולם רק בחינת התפשטות החיות, ישנו עניין המיתה. כי בחינת התפשטות שייך עניין השינוי, ועד – הפסק וכליון. מה שאין כן לעתיד, שיומשך עצם החיות, הרי כל עצמי בלתי-משנתנה" (קונטרס עניינה של תורת החסידות, ס"ה).

מכאן ברור, שמשחי-צדקנו, שנשמתו היא ה'יחידה הכללית' של כל נשמות ישראל, ודאי שלא יחול עליו המוות והוא יזכה לחיים נצחיים, וכפי שהרמב"ן (אומר בביאורו לפרשת "הנה ישכיל עבד") על המשיח: "ויאריך ימים לעדי עולם". ויתרה מזו, הוא אף יביא את עם ישראל כולו לכלל חיים נצחיים, כפי שהבטיחונו הנביאים.

שמץ של מושג על משמעותה. הסבתא, **בתיא פובלציקה** שמה, ילידת 1912 (תער"ב), הייתה אישה טובה ומסורה. היא חיה כל ימיה בין גויים ונוצרים, אשר היו ידידיה הטובים, ולא נראתה שונה מהם. ברבות הימים עברתי להתגורר בעיר אחרת, ושם נישאתי ונולדה לי הילדה הזאת. גם אז נשארו בקשר חם עם הסבתא, והשתדלו לבקרה לעיתים תכופות.

הסבתא האריכה ימים, אולם בשעות שקדמו לפטירתה אירע מאורע מפתיע ומפליא, ועל כך אני רוצה לספר.

בוקר אחד טלפן אליי אחי, המתגורר בעיר אחרת, והזעיק אותי לבוא עמו מיד אל הסבתא. מפי הרופא ומהמטפל הצמוד שלה קיבל מידע כי כדאי שנמהר לבוא בטרם יהיה מאוחר.

הגענו מיד לביתה של הסבתא, ולקחתי עמי את בתי, אז תינוקת בת שנתיים. עמדנו ליד מיטתה, מדוכדכים וכואבים. ניסינו לדבר עמה, אך היא ענתה לנו בקושי רב. נשימותיה היו כבדות ומלוות שיעול עמוק.

לפתע פנתה אלינו והחלה לדבר במהירות ובנחישות, שלא לפי כוחותיה, מגבירה את קולה במאמץ עילאי.

נראה היה כי העניין נוגע לליבה מאוד. הדברים שאמרה הממו אותו. "כל השנים הסתרתי את עובדת היותנו יהודים", אמרה. "חששתי שנהיה שונים ומזורים בעיני הציבור. אולם עתה אני מבקשת מכם דבר אחד: אנא, קברו אותי אך ורק בקבורה יהודית בבית-העלמין היהודי".

בסיום דבריה השתתקה הסבתא. ניכר היה שהדברים עלו לה במאמץ רב, אולם שלוה הייתה נוסכה על פניה, כאילו אבן נגולה מעל ליבה. בשלב זה יצאנו לחצר, לדון בבקשתה. ואז כמו מן השמים, דלת החצר נפתחה ונכנס רב מזוקן, וביקש לדבר עם הסבתא.

ברגע הראשון היינו בטוחים כי הסבתא הזמינה את הרב, אולם כשראינו את התרגשותה העצומה מביקורו, הבנו כי היינו עדים לצירוף מקרים נדיר ומופלא.

לא עברה שעה קלה מאז שעזב הרב את הבית והסבתא השיבה את נשמתה ליצורה. אנשיו של הרב עסקו בקבורתה, והיא זכתה להיקבר בבית-העלמין היהודי, כפי שביקשה.

המאורע גרם לי להתעניין ביהדות, התקדמתי הרבה מאז, והחלטתי לרשום את בתי לבית-הספר היהודי כאן, סיימה האם את סיפורה המרגש.

הרב וילהלם היה נפעם לראות את יד ההשגחה, שכיוונה אותו לסייע לאישה יהודייה לבוא לקבר ישראל, ובעקבות זאת להחזיר משפחה שלמה לחיק היהדות.

פתגם חסידי "כבר כלו כל הקיצין... וכבר סיימו את כל ענייני העבודה, ועומדים מוכנים לקבלת פני משיח-צדקנו – ועכשיו עבודת השליחות היא: להיות מוכנים בפועל לקבלת פני משיח-צדקנו בפועל ממש!" (הרבי מליובאוויטש)

הרופא שניפץ את הפסלים

הזדהות עם אברהם

הצעיר עזב את כפרו ונרשם ללימודי רפואה באוניברסיטת מומביי. שם נוצר קשר בינו ובין סטודנטים נוצרים. הללו ראו שהוא מחפש אמונה, ונתנו לו ספר תנ"ך. "נפתח לפניי עולם חדש", הוא מתאר בהתרגשות. "קראתי בשקיקה את ספר התהילים והתוודעתי לדמויותיהם של אברהם אבינו ומשה רבנו ולסיפורו של עם ישראל".

הוא סיים את לימודיו בהצלחה ונעשה רופא מתמחה באחד המרכזים הרפואיים במומביי. שם פגש את אשתו, ששימשה אחות. גם היא נסחפה אחר התעניינותו בתנ"ך. לאחר שנישאו החליטו לשנות את שם משפחתם ל'אברהם', בעקבות ההערצה שחשו לדמותו. את שמו הפרטי החליט לשנות לאהרון. "אהרון הכהן היה דמות מופת מלאת הוד והדר", הוא מסביר בחיוך.

הלילה הנורא הוא

בהדרגה גמלה בליבם ההחלטה להתגייר ולהיות יהודים במלוא מובן המילה. תחילה התפתו לעבור גיור רפורמי וחשבו שהם כבר יהודים. ואז הכיר את שליחי חב"ד במומביי, הרב גבי ורבקה הולצברג הי"ד. הם פנו אליו בעניין בנם החולה (שנפטר לאחר מכן מהמחלה). בעקבות הקשר הזה למד הד"ר אברהם שהגיור הרפורמי חסר כל ערך. הוא התחיל ללמוד עם הרב שיעורי יהדות, ורעייתו למדה עם הרבנית.

פינת ההלכה | מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי עומר

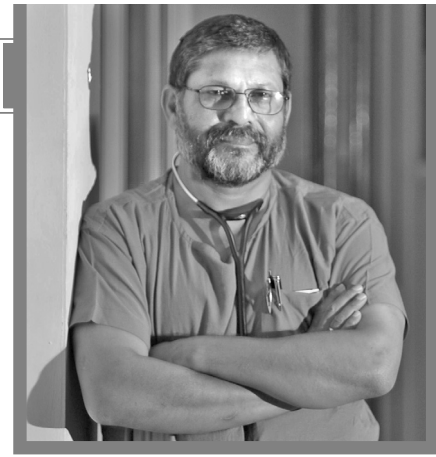
הספד לנפטר

שאלה: מה משמעות ההספד לנפטר, ומה הם דיני ומנהגי?

תשובה: בפרשתנו נאמר "ויבוא אברהם לספוד לשרה ולבכותה", וכמו כן במקומות רבים בתנ"ך נאמר שההספד הוא חלק חשוב מכבוד המת.

סתם 'הספד' הוא קודם הקבורה, ולבעל תורה ומעשים טובים - שבעה ימים, ולגדול הדור - י"ב חודש. בעיקרון, מצווה להספיד את הנפטר כראוי לו, ולומר עליו דברים המשברים את הלב. ואסור להפליג בדברים שאין בו, אלא מונים שבחיו שהיו בו, ובהם מוסיפים מעט, ובעיקר - מדברים בהתעוררות על חי האדם וסופו, כדי ש"חיי ייתן אל ליבו". כפי שמוספר בפרשתנו, מספידים גם נשים כראוי להן, וזה מחובת הבעל לאשתו, להספיד ולקונן לה.

אדם שציווה בחייו שלא להספידו - שומעים לו.

הד"ר אברהם: "ביתחב"ד היה הבית שלנו"

"חיינו התנהלו סביב ביתחב"ד", הוא אומר בקול רועד. "זה המקום היחיד שבו יכולנו להשיג אוכל כשר. גבי ורבקי היו המדריכים שלנו, לא זזנו בלעדיהם. הם נתנו לנו יהדות ואנחנו החזרנו להם בעזרה רפואית בילד החולה. התחלנו בהליך של גיור אמיתי וגילינו את היופי המופלא של תורת ישראל ומצוותיה. ואז בא הלילה הנורא ההוא, ונטל ממני את מורי ורבי...". הוא מתייפח כמה רגעים ואומר: "אבל מה שלמדנו מגבי ורבקי ילווה אותנו ואת ילדינו לנצח".

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיו הקדושות של הרבי מליובאוויטש.

גם כיום אפשר לעלות ולהשתטח על 'הציון' הקדוש של הרבי, ולשלוח מכתבים ל'ציון' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis
Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411
Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444

www.ohelchabad.org

מקורות: מו"ק כזב, שבת קהב, סנהדרין מזא, כתובות מוב, רמב"ם הל' אבל טושו"ע י"ד שד"מ (ערוך השלחן), שצד, גשר החיים ח"א פ"ג, נטעי גבריאל הל' אבילות ח"א פ"א יגב, תורת מנחם ח"א ע"ג 3.

שולחן שבת

לכל התורה בכרך אחד

שלוש שיחות לכל פרשה, מאוצר שיחותיו של הרבי מליובאוויטש

להזמנות: טל' 1-718-6041020